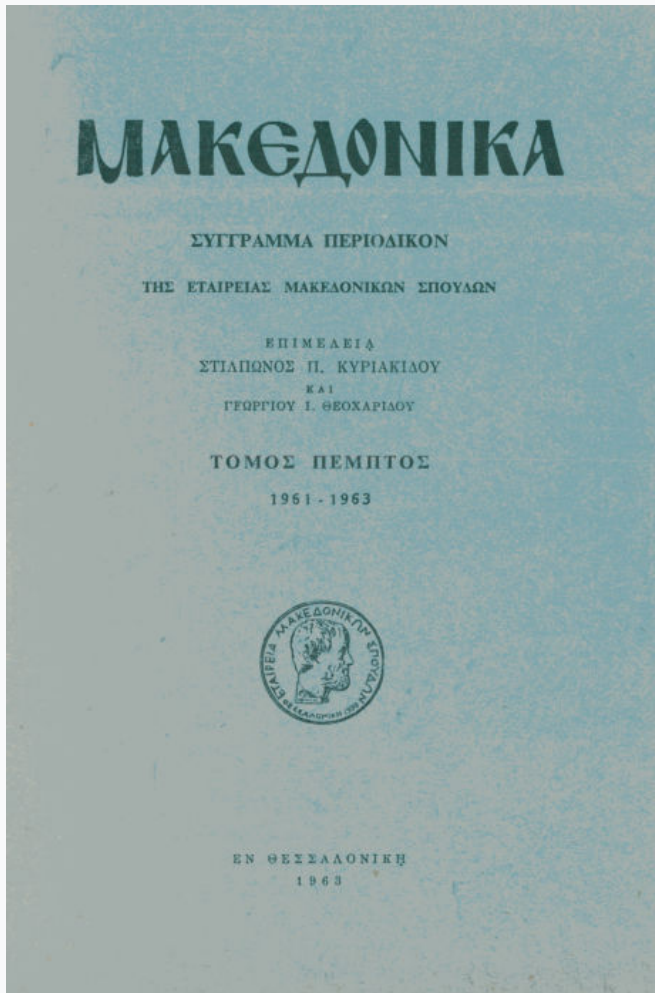

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Βρεττανικές πηγές σχετικές με τον Μακεδονικό Αγώνα (1901-1909)

Douglas Dakin

doi: [10.12681/makedonika.797](https://doi.org/10.12681/makedonika.797)

Copyright © 2015, Douglas Dakin

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Dakin, D. (1963). Βρεττανικές πηγές σχετικές με τον Μακεδονικό Αγώνα (1901-1909). *Μακεδονικά*, 5(1), 305–318. <https://doi.org/10.12681/makedonika.797>

ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ (1901-1909)

Μιά αξιόλογη βρετανική πηγή, ή σειρά τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐγγράφων ἢ κυανῶν βιβλίων, εἶναι ἤδη πολὺ γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα καὶ παρατηρῶ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ, ὁ κύριος Μόδης λόγου χάριν, ἀναφέρονται πότε πότε στὰ δημοσιεύματα αὐτά. Πράγματι οἱ κυανῆς βιβλοὶ, ὅπως οἱ γαλλικῆς κίτρινης βιβλοὶ, μελετήθηκαν στὴν Ἑλλάδα ἀμέσως μόλις ἐξεδόθησαν καὶ δέχτηκαν δριμυεῖα ἐπίθεση ἀπὸ μέρους τοῦ ἀκμαζόντος Ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1907, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ πού ἐπιμνημόσυνης δεήσεις ἐτελοῦντο γιὰ τοὺς γενναίους ἀξιωματικούς Φούφα καὶ Ἄγρα, ἡ κάπως ἐμπαθῆς ὁμολογουμένως ἐφημερὶς «Καιροὶ» ἔγραφεν ὅτι οἱ Βρεττανοὶ ὑπουργοὶ, οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν κυανῶν βιβλίων, ἔπασχον ἀπὸ ἀνιάτο παραλήρημα φιλοβουλγαρισμοῦ καὶ ὅτι οἱ Βρεττανοὶ πρόξενοι μεροληπτοῦσαν στὶς ἐκθέσεις τους, βασιζόμενοι σὲ βουλγαρικῆς πηγές, ὅταν λόγου χάριν ἔλεγαν ὅτι χιλιάδες Ἕλληνες εἶχαν εἰσδύσει στὴν Μακεδονία κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1907. Ἡ ἀλήθεια ἦταν (ἔτσι ἔγραφαν οἱ «Καιροὶ») ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀντάρτες δὲν ὑπερέβησαν ποτὲ τοὺς διακόσιους, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι εἶχαν τριάντα ἕξ συμμαχίες, πού ἀριθμοῦσαν πενήντα κομιτατζῆδες ἢ κάθε μιά, ἓνα σύνολο δηλαδὴ χιλίων ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐνισχύοντο ἀπὸ χιλιάδες ἐνόπλων χωρικῶν.

Οἱ κρίσεις αὐτῆς γιὰ τὶς κυανῆς βίβλους πόρρω ἀπέειχαν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Οἱ πρόξενοι δὲν ἀνέφεραν ποτὲ ὅτι «χιλιάδες» Ἕλληνες εἰσέβαλαν στὴν Μακεδονία καὶ δὲν βάσιζαν τὶς ἀναφορὰς τους ἀποκλειστικὰ σὲ βουλγαρικῆς πηγές. Συνηθέστερα βασιζόνταν, μεταξὺ ἄλλων, σὲ τουρκικῆς πηγές· εἶχαν βεβαίως καὶ τοὺς δικούς τους πληροφοριοδότες, οἱ ὅποιοι δὲν διακρίνονταν πάντοτε γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τους. Οἱ προξενικῆς ἐκθέσεις εἶχαν, εἶναι ἀλήθεια, πολλὰ σφάλματα. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἱστορικοὶ θὰ διαπιστώνουν βέβαια τὰ σφάλματα, τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ὑπερβολές τους, ἀλλὰ δὲν θὰ τὶς καταδικάζουν ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατί, ἂν καὶ γραμμένες σὲ ἀνιαρὸ καὶ περὶ ὕψος, παρουσιάζουν ὥστόσο τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν μοιραίων ἐκείνων ἐτῶν, κατορθώματα, πού, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦσαν ἐξ ἴσου μεγάλα, ἂν ὄχι μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ 1821, ὅταν ἡ στάση τῆς Εὐρώ-

πης ήταν λιγώτερο δυσμενής για τις ελληνικές διεκδικήσεις.

Κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού Ἀγῶνος οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε ἀναγκαστικά νὰ ἀποκρύπτουν τὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὅταν ἤδη καθυστερημένα ἀνέλαβε δράση, ἐνθαρρύνοντας τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλία ὠρισμένων ὀψοκίνδυνων Ἑλλήνων, ἔπρεπε νὰ μένη στὰ παρασκήνια. Ὅταν ὁ Βρεττανὸς ὑπουργὸς τῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴ στὸ θέμα τῶν ἀνταρτῶν, ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε πληροφορίες περὶ λαθροεμπόρων καπνοῦ στὸν Παγασητικὸ Κόλπο καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις, οἱ ὁποῖες βέβαια δὲν θὰ κατέληγαν σὲ τίποτε, ἐνῶ συγχρόνως εἶχεν ἔτοιμο ἓνα μεγάλο κατάλογο ἀπὸ βουλγαρικὰς ὁμότητες ὡς ἀπάντησις στὶς κατηγορίες ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θεοτόκης, ὁ Σκουζές, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναγάγει τὴν ἀσυνέπεια σὲ ἀρετὴ, καὶ ὁ Μπαλτατζῆς ὑπερήσπιζαν τὸν ἑαυτό τους μὲ ἰκανότητα καὶ συχνὰ ἔβγαιναν νικηταὶ στὶς διπλωματικὰς ἀψιμαχίες. Ἀλλὰ πενήντα χρόνια ἀργότερα τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ὁ μεγάλος ἀγὼν κατέληξε σὲ νίκη τὰ μέσα, μὲ τὰ ὅποια ἐπετεύχθη, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν τὸν ὄλο τους σ' αὐτόν, ἀπετέλεσαν ἀξιόλογα ὑποκείμενα ἱστορικῆς ἐρεύνης, πὺ ἀνθεῖ σ' αὐτὸ τὸ Ἰνστιτούτο, τοῦ ὁποῖου οἱ μακεδονικὰς ἐκδόσεις συμπληρῶνουν τὴν εἰκόνα τῶν ἀποφασιστικῶν ἐκείνων γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐτῶν. Ἦταν πράγματι μεγάλο εὐτύχημα, ὅτι ἡ Πηνελόπη Δέλτα, ὅπως μᾶς ἀπέδειξε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν διάλεξή του ὁ κύριος Λαούρδας, εἶχε τὴν ὥραία ἰδέα νὰ πείσῃ μερικὰς μεγάλας μορφὰς τοῦ Ἀγῶνος, ὅπως τὸν Καραβαγγέλη, τὸν Δικάνημο καὶ τὸν Παπατζανατέα, νὰ διηγηθοῦν τὴν ἱστορία τους. Καὶ εἶναι ἐπίσης μεγάλο εὐτύχημα, ὅτι ὁ κύριος Μόδης ἔγραψε τόσο πολλὰς θαυμάσιες ἐργασίες, οἱ ὁποῖες ξαναζωντανεύουν στὰ μάτια μας τὴν ἐποχὴ καὶ μᾶς δίνουν τόσο ζωηρὰ τὴν εἰκόνα πολλῶν ἀπὸ ἐκείνους, πὺ πῆραν μέρος στὸν Ἀγῶνα.

Οἱ κάπως κουραστικὰς καὶ πεζὰς κυανὰς βίβλοι δὲν μποροῦν βέβαια νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτὰς τὶς τόσο ζωντανὰς ἑλληνικὰς πηγὰς. Ἀλλὰ στὶς ξηρὰς καὶ πολὺ λίγο φιλικὰς σελίδας τους ἀποκαλύπτουν τοῦλάχιστον τὴν ἀξίαν ἐπιθετικὴν τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Καραβαγγέλης, δὲν θὰ εἶχε τόσο πολὺ παραταθῆ, ἂν εἶχε ἀρχίσει νωρίτερα. Ἡ στατιστικὴ εἰκόνα, τὴν ὁποία ἐπιμελῶς συνέτασσε κάθε μῆνα τὸ Βρετανικὸν προξενεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, ἂν καὶ ὄχι ἀκριβῆς σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειας, δεῖχνει ἀρκετὰ καθαρὰ σὲ ποιά σημεία ἀνελήφθη ὁ Ἀγὼν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν καθ' αὐτὸ συμπλοκῶν. Γνωρίζω βεβαίως ὅτι ἡ νίκη ἢ ἡ ἤττα δὲν ἐξηροῦτο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς ἀπώλειαι, τὶς προκαλούμενες εἴτε τὶς ὑφιστάμενες· νικητρία ἦταν ἡ ἀνταρτικὴ δμάδα, πὺ μποροῦσε νὰ κινῆται εὐκόλα σὲ μιὰ μεγάλην περιοχὴ, ἐνῶ συγχρόνως διατηροῦσε τὶς ἐπαφὰς τῆς, ἀπέφευγε τὶς συγκρούσεις, ἐκτὸς ὅταν ἦταν ἀναγκαῖαι, γιὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν

τομέα τῆς δράσεώς της, προσεταιριζόταν τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς προφύλαγε ἀπὸ ἐπανεπιλημμένους ἐκφοβισμούς. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀντίρ-
τες εἶχαν μεγάλη ἐπιτηδειότητα νὰ φέρουν τοὺς Βουλγίρους ἀντιμέτωπος
μὲ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, κάνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἰκονομία στὸ
δικό τους μπαρούτι. Καὶ γνωρίζω ἀκόμα ὅτι μιὰ πολὺπλοκῆ ὀργάνωση ἀ-
μάχων ἐργαζόταν ἀθόρυβα καὶ ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Αὐτὰ
καὶ ἄλλα λεπτότερα σημεῖα σπανίως ἀναφέρονται στὶς βρετανικὲς ἐκθέσεις,
οἱ ὁποῖες πολὺ ὦμὰ ἀξιολογοῦν τὶς ἐπιχειρήσεις ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθος
τῶν ἀπωλειῶν. Παρ' ὅλα ταῦτα μέσα στὶς βρετανικὲς κυανὲς βίβλους
μπορεῖ κανεὶς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ νὰ δῆ ποιά ἦταν τὰ πεδία δράσεως
τῶν Ἑλλήνων ἀνταρτῶν καὶ νὰ πληροφορηθῆ πῶς συνεκροτοῦντο οἱ ἀν-
ταρτικὲς ὀμάδες, καθὼς καὶ τὶς κινήσεις τους διὰ μέσου τῶν συνόρων.

Ἄλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον σχετικὰ μὲ τὶς κυανὲς βίβλους εἶναι ὅτι δὲν
περιέχουν ὅλες τὶς ἐκθέσεις, πὺν ἔφθαναν στὴν Βρετανικὴ Κυβέρνηση,
καὶ ἀκόμη περισσότερο ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις, πὺν
περιέχονται μέσα στὶς κυανὲς βίβλους, ἔχουν περικοπῆ. Στὶς ἐπίσημες δη-
μοσιεύσεις τῆς ἢ Βρετανικῆ Κυβέρνηση ὄχι μόνον δὲν ὑπερτιμοῦσε τὴν
ἑλληνικὴν προσπάθεια, ἀλλὰ σκοπίμως τὴν ὑπεβίβαζε. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ
φαίνεται καθαρὰ σὲ ἕνα ἔγγραφο τῆς ὀγδόης Αὐγούστου 1907 τοῦ Sir Ed-
ward Grey πρὸς τὸν Sir Francis Elliot. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ εἶναι ἀπάντη-
ση σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις Βρεττανοῦ πρεσβευτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας
αὐτὸς διεβίβαζε στὸν Grey πρόταση τοῦ Θεοτόκη γιὰ μιὰ ἐπίσημην συμφω-
νία μὲ τὴν Μεγάλην Βρετανία. Ὁ Θεοτόκης, φαίνεται, εἶχε συζητήσει τὴν
πρόταση αὐτὴ μὲ τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τὴν εἶχε ἀποκρῦψει ἀπὸ
τὸ ὑπουργικὸ του συμβούλιον. Ἡ πρόταση ἀποσκοποῦσε στὸ ἐξῆς: ἐπὶ
τῇ διαλύσει τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας «σὲ δυὸ χρόνια ἢ καὶ σὲ πε-
νήντα» οἱ Σύμμαχοι τῆς Ἑλλάδος θὰ τῆς ἐξασφάλιζαν τὴν ἱκανοποίηση
τῶν διεκδικησέων της, θὰ τῆς παραχωροῦσαν τὴν Ἡπειρο καὶ δὲν θὰ ἐμ-
πόδιζαν τὸν δρόμον της πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη. Εἰς ἀντάλλαγμα ἢ
Ἑλλάς προσεφέρετο νὰ βελτιώσῃ τὸ ναυτικὸ της καὶ νὰ θέσῃ τοὺς λιμένες
της στὴν διάθεση τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων. Σ' αὐτὸ εἰδικὰ τὸ ἐπεισόδιον τὰ
ἀνέκδοτα βρετανικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω σύντομα νὰ κάνω γνωστά,
ὀίχθουν καινούργιον φῶς. Ἄλλ' αὐτὸ πὺν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ εἶναι ἡ βρε-
τανικὴ ἀπάντησις. Ἀφοῦ ἐτόνισεν ὅτι ἡ Βρετανία δὲν συνάπτει μυστικὰς συμ-
φωνίας, ὁ Grey ἀπήντησε στὸν ὑπαιγιμὸν τοῦ Θεοτόκη, ὅτι ἡ Βρετανία ἔχει
ἐγκαταλείψει τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐξῆς: «Ὁ κύριος Θεοτόκης τελεῖ ἀναμφιβό-
λως ἐν γνώσει τοῦ γεγονότος, ὅτι, ἐὰν καθίστατο εὐθὺς γνωστὸν εἰς τὴν Με-
γάλην Βρετανίαν πόσον ἐξέχοντα ὄλον ἔχει ἐσχάτως διαδραματίσει τὸ ἑλλη-
νικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν δημιουργίαν ταραχῶν ἐν Μακεδονίᾳ, τὸ γεγονὸς τοῦ-
το θὰ προεκάλεε ὀδύνηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν βρετανικὴν κοινὴν γνώμην,

ή οποία πιθανόν να είχε αντίκτυπον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν σχέσεων τῶν δύο χωρῶν· καὶ ἡ Αὐτοῦ ἐξοχότης θὰ ἔχει βεβαίως παρατηρήσει ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὅταν ἐκλήθη νὰ παράσχη ἀριθμούς εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν Μακεδονίᾳ βιαιότητας, ἀπέφυγε μέχρι σήμερον νὰ προσδιορίσῃ τὸ μεγάλο ποσοστὸν ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν δράσιν τῶν Ἑλλήνων ἀναρτῶν».

Οἱ παραλείψεις αὐτὲς τῶν κυανῶν βίβλων δὲν ἐξέπληξαν ἕναν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συνεργάτες τους, τὸν Sir Alfred Windham Graves, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν γηραιὸ Sir Alfred Biliotti ὡς Βρεττανὸς γενικὸς πρόξενος ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1903. Ἐνῶ εὐρίσκειτο μὲ ἄδεια στὴν Ἀγγλία, τοῦ ἔγινε σύστασις νὰ μειώσῃ τὴν δξυτήτα τῶν ἐκθέσεων του. Στὰ ἀπομνημονεύματά του μᾶς λέγει· «Δὲν ἠδυνάμην νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν σύστασιν ταύτην καὶ ἐσυνέχισα νὰ ἀναφέρω ἀναμφισβήτητα γεγονότα, εὐθύς ὡς περιέπιπτον εἰς τὴν ἀντίληψίν μου, ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι αἱ ἐκθέσεις μου, ἐὰν δὲν ἀπεισιωπῶντο ὀλοσχερῶς, θὰ ὑφίσταντο τοῦλάχιστον σημαντικὸν ἀκρωτηριασμὸν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των εἰς τὰς κυανὰς βίβλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή νὰ ἐξαφθῇ ἡ κοινὴ γνώμη μὲ τοιαύτας ἱστορίας φρικῆς, ὅταν ἡ Ἀγγλία δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν ἰσχυρὰν γραμμὴν ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς εἶχε πράξει εἰς τὴν Κρήτην μερικὰ ἔτη ἐνωρίτερον.»

Ὡς πρὸς τίς παραλείψεις τῶν κυανῶν βίβλων δὲν εἶμαι εἰς θέσιν πρὸς τὸ παρὸν νὰ καθορίσω ἀκριβῶς τὴν ἔκτασίν τους, γιατί δὲν ἔχω ἀκόμα τελειώσει τὸ ἐπίπονον ἔργο τῆς συγκρίσεως τῶν δημοσιευθέντων ἔγγραφων πρὸς τὰ πρωτότυπά τους. Ἐχῶ σχηματίσει ὅμως τὴν ἐντύπωση, ὅτι οἱ παραλείψεις μετριάξουν ὄχι μόνον τὴν ἑλληνικὴν δράσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐστηρὰ μέτρα τῶν Τούρκων. Σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τοὺς Τούρκους ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις βρισκόταν σὲ δίλημμα. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη Δύναμις προέτρεπε τὸν Σουλτάνον νὰ ἐξοντώσῃ τίς ἀναρτικὰς ομάδες. Ὅταν ὅμως ὁ Τούρκος ἀποφάσιζε νὰ ἐπέμβῃ στὴν πράγματι δύσκολη κατάσταση, οἱ μέθοδοί του ἦταν τέτοιαι, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν δυσφήμησι γιὰ τοὺς συμβούλους του, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἡ καταδικαστικὴ γιὰ τίς τουρκικὰς μεθόδους κριτικῆ τοῦ Graves ἀποσιωπήθη ἐντελῶς στὶς κυβερνητικὰς δημοσιεύσεις.

Ἀκόμα μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τίς προξενικὰς ἐκθέσεις ἔχουν τὰ πρακτικὰ τοῦ Foreign Office, τὰ σχετικὰ τόσο μὲ τὰ δημοσιευθέντα, ὅσο καὶ μὲ τὰ μὴ δημοσιευθέντα ἔγγραφα. Τὰ πρακτικὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴν σύγχρονη ἑλληνικὴ ἄποψη, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὑπόθεσις εἶχε πολὺ λίγες συμπάθειαι στὸ Westminster. Ὅταν ὁ πρόξενος Heathcote ἀνέφερεν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τίς μεγάλας ἀπώλειαι τῶν Ἑλλήνων ἀναρτῶν κοντὰ στὴ Λόδοιτσα στὶς 29 Ἰουλίου τοῦ 1907, ἕνας ἐνθουσιώδης sportsman ἔγραφε «Καλὸ κυνήγι!». Ἐπὶ μιᾷ ἀναφορᾷ τοῦ Merlin, προξένου στὸ Βόλο, ἡ ὁποία περιεῖχε μερικὰς

σωστὲς παρατηρήσεις σχετικά με τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ, ἔχομε τὸ ἑξῆς σχόλιο· «Δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες ἔχουν πλήρη γνώσιν τοῦ πόσον ἐπιτυχῆς ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθόν ἡ πολιτικὴ των τοῦ διὰ τῆς βίας ἐπιβαλλομένου Ἑλληνισμοῦ... Ἡ πολιτικὴ αὕτη συνεχίζεται, ἀφ' ὅτου οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Κουτσόβλαχοι ἤρχισαν νὰ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τῆς τυραννίας τοῦ Πατριαρχείου...» Καὶ συνεχίζει· «Μία ἰσχυρὰ Βουλγαρία εἶναι ὁ καλύτερος φραγμὸς διὰ τὴν ὤψικὴν ἐξάπλωσιν πρὸς τὸν Βόσπορον καὶ τὸ Αἰγαῖον... Εἰς μίαν μακρὰν συνομιλίαν μου μετὰ τοῦ κυρίου Bouchier, ἀνταποκριτοῦ τῶν Times εἰς τὰ Βαλκάνια, οὗτος ἐξέθεσε σαφέστατα τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀνεπτύχθη ἡ ἑλληνοβουλγαρικὴ διαμάχη... Ἐπέμεινεν εἰς τὸ σημεῖον, ὅτι εἴχε γίνεαι πολὺ ὀλίγον ἀντιληπτὸν ἢ πιστευτὸν τὸ πόσον τεραστία ἦτο ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ὑπεράνω παντὸς ἄλλου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν...» καὶ τὸ σχόλιον συνεχίζεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα εἰς μερικὰς σελίδες. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν οἱ ἄλλοι πρακτικογράφοι δὲν ἦσαν τόσο ἐξοργιστικοί· ὁ Sir Charles Hardinge, ἂν καὶ ὄχι φιλέλλην, προσέθεσε τὴν ἑξῆς σημείωσιν· «Ἐγνώρισα τὸν κύριον Bouchier εἰς τὴν Σόφιαν ὡς τὸ φερέφωνον τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου καὶ δὲν πρέπει νὰ δίδεται οὐδεμίαν πίστιν εἰς τὰς ἀπόψεις του, αἱ ὁποιαὶ εἶναι βουλγαρικώτεραι τῶν βουλγαρικῶν».

Τὰ πρακτικὰ τοῦ Foreign Office εἶναι γιὰ ἄλλον λόγον ἀποκαλυπτικά. Δείχουν ἀρκετὰ καθαρὰ ὅτι τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἀποτελοῦσεν ἓνα δευτερεύον μὲν, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐνοχλητικὸν ἀγκάθι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν αὐτῶν ἡ Ἀγγλία ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς ἡμιαπομονώσεως πρὸς μίαν ἄλλην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ σύμμαχοί της ἦσαν μᾶλλον πρακτικωθεμένοι. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἦταν στενὰ συνδεδεμένη μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς αὐστριακῆς πολιτικῆς. Στὰ 1895 ἡ Ἀγγλία ἀρνήθηκε νὰ ἀνανεώσῃ τὴν Μεσογειακὴν Συνεννόησιν ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς Αὐστρίας. Λίγο ἀργότερα ἡ Αὐστρία συνῆψε τὴν δεκαετῆ συμμαχίαν της μετὰ τὴν Ῥωσίαν, μίαν ἐπισηφαλῆ ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία παρ' ὅλα ταῦτα ὠδήγησε εἰς προτάσεις τῆς Βιέννης καὶ εἰς τὸ Πρόγραμμα Mürzsteg τοῦ 1903. Ἡ συνθήκη αὕτη, ὅσο διήρκεσε, ἀπήλλαξε τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν εὐθύνην τῆς ἀμέσου διαχειρίσεως τῶν πραγμάτων τῆς Ἑγγυῆς Ἀνατολῆς. Ἐνεπιστεῦθησαν εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ εἰς τὴν Ῥωσίαν κατὰ μέγα μέρος τὸ ἀντιπαθὲς ἔργον, νὰ πιέζον τὸν Σουλτάνον γιὰ μεταρρυθμίσεις, ἐπιφύλασσόμενες τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν τὶς δικῆς τους προτάσεις εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπετύγχανε τὸ πρόγραμμα Mürzsteg, δικαίωμα, τὸ ὁποῖον πράγματι ἤσκησαν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινοβουλευτικῆς γνώμης, ἂν καὶ μετὰ μεγάλη ἐπιφύλαξιν, ζητώντας πάντοτε τὴν γνώμην τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συναυλίας. «Ἐὰν ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Συναυλίαν, ἔγραφεν ὁ Grey, καὶ προσπαθήσωμεν νὰ ἐνεργήσωμεν κερχωρισμένως, δὲν θὰ ἐπιλύ-

σωμεν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα· θὰ ἀνακινήσωμεν τὸ Τουρκικὸν ζήτημα » Ἐπομένως ἡ Ἐυρωπαϊκὴ Συναυλία ἦταν περίπου πλήρης καὶ ὅμως ἦταν ὅλως διόλου ἀχρηστὴ ὅσον ἀφοροῦσε τὴν Μακεδονία. Αὐτὸ ἦταν τὸ παράδοξο. Ἦταν περίπου πλήρης, γιατί, ἐκτὸς τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ Δυνάμεις ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον σύμφωνες, ἦσαν ὅλες ἀποφασισμένες νὰ διατηρήσουν τὸ status quo. Ὁ Lamsdorf ἐπὶ τῇ προῦφει τῆς ὥσικῆς θέσεως στὴν Ἄπω Ἀνατολή ἦταν προετοιμασμένος νὰ συγκρατήσῃ τὴ Βουλγαρία. Ὑπῆρχε πράγματι φόβος, ὅτι οἱ Βούλγαροι θὰ προκαλοῦσαν τὴν ἐπέμβαση τῆς Ῥωσίας, ἀλλὰ ἐσωτερικὲς διαφωνίες, ἡ δειλία τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου καὶ πάνω ἅπ' ὅλα ἡ ἔλλειψη στρατιωτικῆς προπαρασκευῆς ἀπέτρεψαν τὴν τροπὴ αὐτῆ τῶν πραγμάτων, ἕως ὅτου ἔγινε φανερὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι δὲν μπορούσαν νὰ ὑπολογίσουν στὴ βοήθεια τῆς Ῥωσίας, ἡ ὁποία εἶχε τότε ἐμπλακὴ σὲ πόλεμο μὲ τὴν Ἰαπωνία. Ὅλα αὐτὰ εἰσοῦσαν τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἐυρωπαϊκῆς Συναυλίας. Ἀλλὰ, ὅπως ὁ Grey ὡμολόγησε στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τὴν πέμπτη Φεβρουαρίου τοῦ 1908, ἡ Συναυλία ἐστερεῖτο ζωτικότητος καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαλυθῇ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας τῆς Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀγγλία συνέχισε τὴν προσπάθειά της πρὸς διατήρησιν τῆς Συναυλίας, γιατί φοβόταν μήπως μείνῃ ἀπομονωμένη στὰ Βαλκάνια.

Ἐξω ἀπὸ τὰ Βαλκάνια ἡ Ἐυρωπαϊκὴ Συναυλία δὲν ὑφίστατο. Ἡ Ῥωσία, παρὰ τὴν συνεννόησίν της (Entente) μὲ τὴν Αὐστρία, ὑπολόγιζε πολὺ στὴν συμμαχία της μὲ τὴ Γαλλία. Ἡ Γαλλία, ἐν ὄψει τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς, κατέβαλλε κάθε προσπάθεια νὰ ἀμβλύνῃ τὴς διαφορὰς της μὲ τὴν Ἀγγλία καὶ ἠ Βρετανία μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν ἀγγλογερμανικῶν διαπραγματεύσεων, ἐπιθυμῶντας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμμαχία τῆς Ἰαπωνίας καὶ νὰ βελτιώσῃ διὰ τῆς Γαλλίας τὴς σχέσεις μὲ τὴ Ῥωσία, χωρὶς νὰ ἐχθρῶ καὶ τὴν ἀπειλὴ τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, πλησίαζε ὅλο καὶ περισσότερο πρὸς τὴ Γαλλία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι παρὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἐυρωπαϊκῆς Συναυλίας στὴν Ἐγγὺς Ἀνατολή οἱ Δυνάμεις κατὰ τὴς διαπραγματεύσεις τοὺς γιὰ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα ἐλάμβαναν πάντοτε ὑπ' ὄψη καὶ τὴς ἐκτὸς τῆς Συναυλίας συμμαχίας τοὺς. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται πράγματι ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν δημοσιευθέντων βρετανικῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὰ αἴτια τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ὁ πέμπτος κμῶν τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἀναδημοσιεύει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ἱλικοῦ τῶν κμῶν βίβλων, ἀλλὰ καὶ ἕνα μεγάλον μέρος τοὺς παραλείπει, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ πρακτικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπογραμμίζουν τὴν ὑπαγωγὴ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος σὲ διαφόρους λόγους σκοπιμότητος. Ἐς φέρω μερικὰ παραδείγματα. Σχολιάζοντας ὠρισμένα δημοσιεύματα τοῦ ὥσικου τύπου, τὰ ὁποῖα ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Προγράμματος Mürzsteg καὶ κατὰ τῆς παραχωρήσεως στὴν Αὐστρία τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπεκτάσεως τῶν σιδηροδρόμων μέχρι

τῆς Μητροβίτας, ὁ Sir Charles Hardinge ἔγραφε· «Ἡ αὐстроρωσικὴ σύγκρουσις ἄρχεται τώρα εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ δὲν θὰ ἐνοχληθῶμεν ὑπὸ τῆς Ῥωσίας ἐν Ἀσίᾳ». Καὶ μερικὲς μέρες ἀργότερα (ὑπέθετεν ὅτι ἡ Γερμανία εἶχεν ἐνθαρρύνει τὴν Αὐστρία στὸ σχέδιόν της περὶ σιδηροδρομικῆς παραχωρήσεως) ἔγραφε· «Ἡ πρᾶξις τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας θὰ ὠθήσῃ τὴν Ῥωσία νὰ βασιζέται εἰς τὸ μέλλον ὅλον καὶ περισσότερον εἰς ἡμᾶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου τοῦτο δὲν θὰ εἶναι κακόν». Τὸ Foreign Office σὲ κάθε προσπάθειά του νὰ εὐρύνῃ τὸν ὀρίζοντα τῶν μεταρρυθμίσεων στὰ τρία βιλαετία πρόσεχεν ἰδιαιτέρως νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴ δυσαρέσκεια τῆς Ῥωσίας καὶ ἤλπιζεν ἀκόμα ὅτι μιὰ γαλλορωσοαγγλικὴ συνεννόησις θὰ μπορούσε νὰ προαγάγῃ τὶς μεταρρυθμίσεις καλύτερα παρὰ ἢ αὐτρορωσικὴ συμμαχία, ἢ ὁποία ἐνεργοῦσεν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν Δυνάμεων. Πρακτικὰ, ἀναφερόμενα εἰς τὰ βρετανικὰ προτάσεις περὶ μεταρρυθμίσεων, τῆς τετάρτης Ἀπριλίου 1908 ἀναφέρουν τὰ ἑξῆς· «Ἐὰν ὁ κύριος Isvolsky ἔχει ἀρκετὸν θάρρος, θὰ πρέπει νὰ λάβωμεν τὴν γερμανικὴν συναίνεσιν διὰ τὰς προτάσεις ταύτας καὶ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν των, διασκεδάζοντες οὕτω τοὺς γερμανικοὺς φόβους περὶ μιᾶς γαλλορωσοαγγλικῆς συνεννοήσεως εἰς τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολήν». Ἄλλα πρακτικὰ ἀναφέρουν· «Οἱ Γερμανοὶ θὰ ὑποχωρήσουν, ἐὰν ὁ Isvolsky κρατήσῃ σθεναρὰν στάσιν».

Ἐν γένει ἡ Βρετανία εὗρισκε μεγαλύτερη ὑποστήριξιν ἀπὸ τὴ Ῥωσία παρὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία, παρὰ τὴν πίεσιν πὺν ἀσκοῦσεν ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὸ Ἠνωμένο Σοσιαλιστικὸν Κόμμα, τὸ ὁποῖο εὐνοοῦσε τὴν βρετανικὴν πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος. Οἱ Γάλλοι δὲν ἦσαν πρᾶγματι πάντοτε ἐξυπηρετικοί. Ἀντιθέτως οἱ Ἄγγλοι φρόντιζαν πάρα πολὺ νὰ μὴ δύνουν ἀφορμὴ παραπόνων στοὺς Γάλλους. Ὄταν ἡ Γαλλία χρειάστηκε τὴν βρετανικὴν ὑποστήριξιν γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Fournier σχετικὰ μὲ τὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1907, ἡ Βρετανία συνεφώνησε νὰ τὴν παράσχῃ, μολοντὶ ἡ γνώμη της ἦταν ὅτι ἓνα ἀναδιωργανωμένο ἑλληνικὸν ναυτικὸν θὰ προξενούσε περισσότερη σκοτούρα παρὰ ὠφέλεια. Ὄταν ἀκολούθως ὁ Θεοτόκης ἄλλαξε γνώμην γιὰ τὸ ναυτικὸν πρόγραμμα τοῦ Fournier, τὸ Foreign Office, πληροφορούμενο ὅτι ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς εἶχε μερικὰς τυπικὰς συνατήσεις μὲ τὸν Captain Troubridge, ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ναυάρχου Durgu, τρομοκρατήθηκε, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσεως τοῦ Θεοτόκη ἀποδοθῆ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν σὲ μακριαβελικὰ σχέδια τῶν Βρεττανῶν.

Ἡ γενικὴ αὐτὴ κατάστασις, τὴν ὁποίαν περιέγραψα, ἔτεινε στὸ ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἀπομονωμένους καὶ φυσικὰ προκάλεσε μεταξύ τους ἓνα αἰσθημα ἀπογοητεύσεως. Ἡ κατάστασις ὅμως δὲν ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἀπογοητευτικὴ, γιὰτὶ συγχρόνως ἀναχαίτιζε καὶ τὴ Βουλγαρία καὶ τὴν ἠμύδιζε νὰ κινηθῆ ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δίδονταν

στην Ελλάδα η ευκαιρία να προβή σε δύο απαραίτητες ενέργειες, πρώτον ν' αφαιρέσει από τους Βουλγάρους το προβάδισμα στην Μακεδονία και δεύτερον να βελτιώσει το ελληνικό ναυτικό και το στρατό, ούτως ώστε, όταν οι συνθήκες θα ήταν ευνοϊκότερες, να μπορέσει να παίξει σημαίνοντα ρόλο στην λύση του Μακεδονικού ζητήματος. Οι επιτελείς της Ελλάδος κατά την περίοδο αυτή, αν λάβουμε υπ' όψη τις δυσκολίες, τις οποίες αντιμετώπιζε, ήταν πράγματι αξιοσημείωτες. Η Ελλάδα ήταν μια μικρή χώρα 2.600.000 ψυχών, οι νέοι της μετανάστευαν στην Αμερική με αναλογία 2.500 ανθρώπων κατά μήνα ή εισροή άνω των 20.000 προσφύγων από την Βουλγαρία και την Ανατολική Ρουμυλία υπαγόρευσε την ανάγκη της ιδρύσεως πέντε νέων κομποπόλεων, οι οποίες στοίχισαν πάνω από 12 εκατομμύρια δραχμές. Ένα μεγάλο μέρος του προϋπολογισμού της επήγαγε προς εξόφληση του εις χρυσόν χρέους της, το οποίον ήταν υπό τον έλεγχο της Διεθνούς επιτροπής οικονομικού ελέγχου. Έχρειάζοντο χρήματα για την επέκταση των σιδηροδρόμων, για τον εξοπλισμό των ενόπλων δυνάμεών της με σύγχρονα Μάνλιχερ όπλα και με γαλλικά Schneider πυροβόλα των 7.5 χιλ. και για να βελτιώσει το ναυτικό της, που ήταν μικρό και σχεδόν απαρχαιωμένο. Η στρατηγική και η ένδεχομένη στρατιωτική σπουδαιότης της είχε υποτιμηθεί από όλους, εκτός από όρισμένους ειδικούς, όπως ο ναύαρχος Fournier, τα σχέδια του οποίου όμως δεν βρήκαν ευνοϊκή ανταπόκριση στην Ελλάδα. Η δυνατότης οικονομικών συναλλαγών και διπλωματικών επαφών της Ελλάδος ήταν πολύ περιορισμένη ή αξία της ως συμμάχου δεν είχαν αναγνωρισθεί και ήταν πολύ δύσκολο να αναλάβει μετά την ήττα του 1897. Για τους λόγους αυτούς οι διεκδικήσεις της επί της Μακεδονίας και της Ήπειρου εύρισκαν πολύ λίγους υποστηρικτές στους ευρωπαϊκούς κύκλους. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, μηδεμιάς εξαιρουμένης, έβλεπαν με δυσαρέσκεια τις ελληνικές ενέργειες στις εν λόγω περιοχές. Παρ' όλα ταύτα χάρις στην επιδειχθείσα εξαιρετική ατομική πρωτοβουλία ή Ελλάδα μπόρεσε να κρατήσει έναν άμυντικό άγωνα στην Μακεδονία και να προχωρήσει και σε επιθετικό άκωμα, αποτρέποντας κατ' αυτόν τον τρόπο την οριστική απώλεια του εδάφους αυτού, το οποίον έμελλε τελικά να προσαρτηθεί σε ευνοϊκότερους καιρούς, αλλά μόνο μετά από τρεις μεγάλους πολέμους, με τις συνθήκες του Βουκουρεστίου και του Neilly.

Σχετικά με τις επιθετικές ενέργειες των Ελλήνων στην Μακεδονία οι βρετανικές πηγές παρέχουν μια σχετικά λεπτομερή εικόνα. Παρέχουν επίσης σημαντικές πληροφορίες για τη σερβική προσπάθεια και για την πολιτική και τα στρατιωτικά μέτρα των έντοπιων Τούρκων. Κυρίως όμως δείχνουν πολύ καλά το μέγεθος της βουλγαρικής πίεσεως, ξεγυλώντας συγχρόνως και τους λόγους, γιατί η πίεσις αυτή δεν μπόρεσε να αναπτυχθεί και να

ἀποβῆ περισσότερο ἀποτελεσματικὴ ἀπ' ὅ,τι πράγματι ἦταν. Παρέχουν μὲ δυὸ λόγια μὰ πολὺ σαφῆ καὶ λεπτομερῆ ἐπισκόπηση τῶν γεγονότων στὰ τρία βιλαέτια, τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν Σκοπίων. Ὡς πηγὲς τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔχουν καθ' ἑαυτὰ ἀξία, γιατί παρέχουν τὸ εἰς χεῖρας τῶν Βρετανῶν πληροφοριακὸ ὕλικὸ καὶ τὴν ἐρμηνεία, ἡ ὁποία ἐδόθη στὸ ὕλικὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Βρετανικὴ Κυβέρνηση, πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν βεβαίως ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος. Ἀλλά, ἂν τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔχουν τίποτε νὰ προσθέσουν στὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἂν παρέχουν ἀκριβεῖς πληροφορίες, εἶναι πολὺ δύσκολο ν' ἀπαντήση κανεὶς. Μπορῶ ὡς τόσο νὰ κάνω ὀρισμένες παρατηρήσεις.

Μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1903, ὅταν ὁ Biliotti ἦταν γενικὸς πρόξενος στὴ Θεσσαλονίκη, ἓνα μεγάλο μέρος τῶν πληροφοριῶν προήρχετο ἀπὸ Ἕλληνας πληροφοριοδότες καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὑπόθεση ἐξετίθετο κατὰ πλήρη καὶ ἱκανοποιητικὸ τρίπο. Ὁ Biliotti, Ἕλλην ἀπὸ τὴ Ῥόδο, διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τὶς ἑλληνικὲς βλέψεις, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ δόκτωρ Θεοδορίδης, Βρετανὸς ὑποπρόξενος στὰς Σέρρας. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀξιωματοῦχοι εἶχαν μεγάλη πείρα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῶν βουλγαρικῶν μεθόδων καὶ διέβλεπαν τὴν προσπάθεια τῶν Βουλγάρων νὰ ὑποκινήσουν τοὺς Τούρκους στὴν διάπραξη βιαιοτήτων τὴν ἐπιθυμία νὰ προκαλέσουν τὴν ὁργὴ τῆς Εὐρώπης, διέβλεπαν ἐπίσης ὅτι οἱ Βούλγαροι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐνὸς θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ κινήματος προσπαθοῦσαν νὰ προσαρτήσουν ὀλόκληρη τὴν Μακεδονία. Συγκεντρώνοντας μὲ μεγάλη προσοχὴ τὶς πληροφορίες τοὺς ἀμφισβήτησαν τὴν περιγραφή τῶν τουρκικῶν ἐνεργειῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς βουλγαρικῆς ἐξεγέρσεως τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1902 στὶς ἐπαρχίαι τοῦ Μελενίκου, Ἄνω Τζουμαγιάς, Ραζλοχίου καὶ Πετριτσίου, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στοὺς Times τῆς πέμπτης Δεκεμβρίου 1902. Ἐτόνισαν, ὁ Biliotti καὶ ὁ Θεοδορίδης, ὅτι οἱ Τούρκοι ἔχασαν 350 ἄνδρες στὰ στενὰ τῆς Κρέσνας, ὅτι οἱ Βούλγαροι εἶχαν δολοφονήσει Ἕλληνας στὸ Ματσούκοβο καὶ ὑπέβαλαν τὶς βουλγαρικὲς καταγγελίες, οἱ ὁποῖες εἶχαν κατὰ κόρον προβληθῆ ἀπὸ τὸν Τύπο, σὲ αὐστηρὸ ἔλεγχο. Ὁ Biliotti ἐκάλεσε τὸν ἱατρὸν του νὰ ἐξετάσῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχαν κακοποιηθῆ. Τὸ δάκτυλο τοῦ Ivan Constantin, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἰσχυρίζοταν ὅτι τοῦ τὸ εἶχαν κάψει, ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε μόνο ἓνα ἐλαφρὸ κρουπάγημα. Ἄλλοι πάλι, τοὺς ὁποίους ἐξήτασεν ὁ ἱατρὸς Ζάννας, δὲν παρουσίαζαν σημεῖα κακώσεων. Ὁ Biliotti μποροῦσε ἀκόμα νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι ὀρισμένες ἀπὸ τὶς κακώσεις, τὶς ὁποῖες ἰσχυρίζοντο ὅτι ὑπέστησαν, ἦταν φυσιολογικῶς ἀδύνατες, ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν βαιβουζοῦχοι στὸ καθαρὰ χριστιανικὸ χωριὸ τοῦ Νόβο Σέλο καὶ ἔτσι οἱ ἐνυπογράφως παραπονούμενοι δὲν εἶχαν ἰδέα τοῦ τί υπέγραφαν. Ἐξήγησεν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐντύ-

πωση, πού εἶχε δημιουργηθῆ στὴν Εὐρώπη γιὰ τοὺς Τούρκους στρατιῶτες, πού λιμοκτονοῦσαν καὶ γι' αὐτὸ συνεχῶς λήστευαν τοὺς χωρικούς, ἦταν τελείως φανταστική. Οἱ Τούρκοι στρατιῶτες ἔπαιρναν μιὰ καλὴ μερίδα ψωμί, μέρος τ.ῦ ὁποίου πουλοῦσαν· ἂν κανεὶς εἶχεν ἐπισκέπτη, φρόντιζε πάντα νὰ τοῦ δώσῃ στρατιωτικὴ κουραμάνα.

Ὅταν ὁ Graves ἀντικατέστησε τὸν Biliotti στὸ Προξενεῖο Θεσσαλονίκης, τὸν εἶχε προηγουμένως ἀντικαταστήσει καὶ στὴν Κρήτη πέντε χρόνια πρὶν, παρετηρήθη μιὰ ἐμφανὴς ἀλλαγὴ στὶς Βρετανικὲς ἐκθέσεις. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, πού ἔκανε ὁ νέος πρόξενος, μόλις ἔφθασε στὴ Θεσσαλονίκη, ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς πληροφοριοδότες τοῦ Biliotti, οἱ ὁποῖοι, ὅπως μᾶς λέγει στὰ ἀπομνημονεῦματά του, ἔδειχναν καταφανῆ προκατάληψη ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν καὶ κατὰ τῶν βουλγαρικῶν διεκδικήσεων ἐν Μακεδονίᾳ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ προξενικοὶ ὑπάλληλοι, ὅπως ὁ Fontana τῶν Σκοπίων καὶ ὁ Pissurica τοῦ Μοναστηρίου, εἶχαν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἄλλου εἴδους ὑπαλλήλους. Ὁ ἴδιος ὁ Graves βασιζόταν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Biliotti σὲ τουρκικὲς πηγές. Ὅταν ἡ ὀργάνωσις τῆς τουρκικῆς χωροφυλακῆς, ἡ ὁποία ἦταν σημειωτέον κατὰ μέγα μέρος ἰδέα τοῦ Biliotti, ἀνεπτύχθη, μποροῦσε ὁ Graves νὰ παίρῃ ἀναφορὰς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ἀξιωματικούς, πού ὑπηρετοῦσαν σ' αὐτήν. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι συχνὰ ἔπαιρνε πληροφορίες ἀπὸ ἀνταποκριτὲς ἐφημερίδων καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους, πού ἐργάζονταν μὲ τὶς ξένες θρησκευτικὲς ἀποστολές. Διατηροῦσεν ἐπίσης μεγάλη ἐπαφὴ μὲ μέλη τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου, τὶς γνώμες τοῦ ὁποίου συμμεριζόταν. Ὅπως ὅποτε δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα μὲ τὸ ἴδιο μάτι, ὅπως τὰ ἔβλεπεν ἡ Κυβέρνησις του. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν προϊστάμενό του στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν Sir Nicolas O' Connor, δὲν ἦταν ποτὲ αἰσιόδοξος γιὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀναδιοργανωθεῖσα χωροφυλακὴ, ἂν καὶ ἐκτιμοῦσε πάρα πολὺ τὶς προσπάθειες ὀρισμένων Βρετανῶν ἀξιωματικῶν, ὅπως ὁ Fairholme, ὁ Bonham, Elliot, Grogan καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν φίλοι του. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ μιὰ ἐποικιοδομητικὴ λύση τοῦ ζητήματος, πιστεῦεν ὅτι ἡ λύση πού εἶχε δοθῆ στὸ Κρητικὸ ζήτημα ἦταν ἡ καταλληλότερη, γιὰτὶ δὲν ἀντιλαμβανόταν ὅτι μιὰ τέτοια λύση, ἂν ἐφαρμοζόταν στὴν Μακεδονία, θὰ μετέτρεπε τὰ τρία βιλαέτια σὲ μιὰ δευτέρη Ἀνατολικὴ Ῥουμιλία. Ἡ ἄποψη αὐτὴ βρῆκε πράγματι κάποια ἀπήχηση στὸν Lansdowne, ὁ ὁποῖος ἔγραφε στὸν Monson, ἀναφερόμενος σὲ μιὰ συνομιλία του μὲ τὸν Γάλλο πρεσβευτὴ, τὰ ἑξῆς: «Ἐξέφρασα τὴν γνώμην, ὅτι δύο μόνον λύσεις τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος ἐθεώρουν δυνατάς, εἴτε νὰ προσαρτηθῆ ἡ Μακεδονία εἰς τὴν Βουλγαρίαν, εἴτε νὰ ἀποτελέσῃ αὐτόνομον κράτος ὑπὸ κυβερνήτην, μὴ ἐξαρτώμενον οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὸν Σουλτάνον. Ἡ ἐντύπωσίς μου ἦτο ὅτι τὸ πρῶτον δὲν θὰ ἐτύγχανε τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὑπογραψασῶν τὴν Συνθήκην τοῦ Βερολίνου Δυναμίμων».

Ὁ Grey ὅμως, καὶ αὐτὸ ἦταν εὐτύχημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, προτίμησε νὰ ἐμμεῖνη στὴν ἄχαρη προσπάθεια νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν εὐρωπαϊκὸ ἔλεγχο. Καὶ μοιλονότι πράγματι ἐσκέπτετο τὴν ἐγκατάσταση χριστιανοῦ κυβερνήτου τῶν τριῶν βιλαετιῶν, περιορίσθηκε στὸ νὰ ἐπεξεργασθῇ μαζὶ μετὰ τὴν Ῥωσία μιὰ λιγώτερο δραστικὴ λύση, ἢ ὅποια κατὰ πολὺ ὑπελείπετο τῆς λύσεως τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν εὐνοοῦσεν ὁ Graves, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς ἀνωτέρους του στὸ Λονδίνο.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Graves ἦταν ἓνας εὐσυνείδητος ὑπάλληλος καὶ παρὰ τὶς περιορισμένες πηγές πληροφοριῶν ποὺ διέθετε καὶ τὴν ἔλλειψη συμπαθείας πρὸς τὶς ἑλληνικὲς διεκδικήσεις, συνέτασσε καλὰς ἐκθέσεις. Καθὼς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ δείξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ταραξία στὰ τρία βιλαετία, ἀνέφερε βεβαίως τὶς ἐπιθετικὰς ἐνέργειαις ἀνελλιπῶς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἐκθέσεις του ἔχουν μιὰ ὀρισμένη ἱστορικὴ ἀξία. Ἡ ἐκδοσὴ τους τὴν ἐποχὴ, ποὺ ὁ Ἄγων βρισκόταν σὲ ὄλη του τὴν ἔνταση, ἦταν πράγματι δυσάρεστη γιὰ τοὺς Ἕλληνες, γιὰτὶ οἱ ἐκθέσεις αὐτὲς ἀγνοοῦσαν τὶς ἑλληνικὲς διεκδικήσεις καὶ ἦταν σὲ γενικὲς γραμμὰς δυσμενεῖς. Ἐπὶ πλέον ἐτόνιζαν ὑπερβολικὰ τὶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσκοπες τρομοκρατικὰς πράξεις τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὶς ὁποῖες, ὅπως γνωρίζουμε, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος ἐξέφραζαν τὴ λύπη τους, ἐνῶ ἀντιθέτως δικαιολογοῦσαν συχνὰ τὶς τρομοκρατικὰς πράξεις τῶν Βουλγάρων ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι τὶς εἶχε προκαλέσει ἡ ἑλληνικὴ τρομοκρατία, χωρὶς νὰ ἀναφέρουν ὅτι ἀρχικὰ οἱ Ἕλληνες ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὴν τρομοκρατία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς βουλγαρικὰς ὀμότητες. Ἄν εἶχα περισσότερο χρόνον στὴ διάθεσή μου, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀναφέρω πολλὰ σχετικὰ παραδείγματα. Ἄλλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ ὑπογραμμίσω, εἶναι ὅτι οἱ ἐκθέσεις τοῦ Graves, καὶ τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς ἐκθέσεις τοῦ διαδόχου του, τοῦ Lamb, παρουσιάζουν ἔντονα τὰ ἑλληνικὰ κατορθώματα ἢ τοὐλάχιστον τὸ μεγαλύτερο μέρος τους, γιὰτὶ δὲν πρέπει φυσικὰ νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ὀρισμένες λεπτομέρειαι τῶν ἑλληνικῶν ἐπιτυχιῶν δὲν ἀναφέρονται μέσα στὶς βρετανικὰς ἐκθέσεις, οἱ ὁποῖαι τείνουν περισσότερο στὸ νὰ ἀναφέρουν ἀπλῶς τὶς συγκρούσεις καὶ τὶς ἀπώλειαι, δίνοντες δηλαδὴ μόνον τὴν εἰκόνα τῆς ἀκολουθουμένης πολεμικῆς τακτικῆς καὶ ὄχι μιὰ πλήρη περιγραφὴ τοῦ πολέμου.

Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ ἐκθέσεις αὐτὲς ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸ Foreign Office, τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη ὅτι κατὰ τὸ 1907 οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὸ προβάδισμα, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι ὑποχωροῦσαν. Στὰ πρακτικὰ ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Ἡ μεγάλη ἀναλογία τῶν φονευθέντων Βουλγάρων ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς φονευθέντας Ἕλληνας ὀφείλεται, ὡς δεικνύουν αἱ προξενικαὶ ἡμῶν ἐκθέσεις, εἰς τὴν μεγαλυτέραν δρασίν των ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν ὀμάδων....»

Τὸ Foreign Office ἀντελήφθη ἐπίσης ὅτι τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα, ἂν καὶ ὀλιγώτερα, ἦσαν καλύτερα ὠργανωμένα καὶ περισσότερο ἐμπειροπό-
 λεμα. Σχολιάζοντας ἕνα ἔγγραφο, ποῦ εἶχε βρεθῆ ἐπάνω σ' ἕναν Ἑλληνα,
 ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὸ Μοναστήρι στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου τοῦ 1908,
 καὶ τὸ ὁποῖο περιέγραφε τὴν ὁργάνωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Μακεδονικοῦ Κο-
 μιτάτου, ὁ Sir Charles Hardinge ἔγραφε: «Θὰ εἶναι δύσκολον νὰ κατα-
 νικήσωμεν τὴν ὁργάνωσιν ταύτην». Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἐξέπληττε στὸ Foreign
 Office, ὅταν διάβαζαν τὶς ἐκθέσεις τοῦ Graves καὶ τοῦ Lamb, ἦταν ἡ ἀδυ-
 ναμία τῶν Τούρκων νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα ἐξ
 ἴσου ἀποτελεσματικά, ὅσο εἶχαν ἐξουδετερώσει τὰ βουλγαρικά. Κατ' ἀρχὴν
 οἱ Τούρκοι πολὺ μικρὴ προσπάθεια κατέβαλαν νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς Ἑλ-
 ληνες ἀντάρτες καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ Ἑλληνες δὲν τοὺς ἐπετίθεντο οὔτε
 κἂν τοὺς πείραζαν. Ἀργότερα, ὅταν μετὰ ἀπὸ συνεχῆ πίεση ἐκ μέρους τῶν
 Δυνάμεων οἱ Τούρκοι κατέβαλλαν κάποια προσπάθεια νὰ τιμωρήσουν τοὺς
 Ἑλληνες, συνήθως ἀποτύγχαναν καὶ συχνά, ἐνῶ καταδίωκαν τοὺς Ἑλληνες,
 εὐρίσκονταν νὰ πολεμοῦν τοὺς Βουλγάρους, ἐναντίον τῶν ὁποίων τοὺς εἶχαν
 μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα στρέψει οἱ Ἑλληνες. Ὅταν ὁ Mursurus Πασᾶ
 εὐπειθῶς ἀνέφερε στὸν Grey τὶς ἐπιτυχίες τῶν Τούρκων κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ
 1907, τὸ Foreign Office σχολίασε τὸ γεγονός ὡς ἐξῆς: «Υἰαρχεὶ φόβος ἡ
 ἐκτεταμένη αὕτη καταδίωξις τῶν συμμοριῶν νὰ καταλήξῃ ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ
 ἀφήσῃ τοὺς Ἑλληνας κυρίους τῆς καταστάσεως». Ὁ Harnev, Βρετανὸς
 ἐκπρόσωπος στὴν Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπιβεβαίωσε
 τὴν ἄποψη τοῦ Foreign Office. Εἶπε στὸν Grey ὅτι οἱ Τούρκοι μποροῦσαν
 νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ μὲ τοὺς Σέρβους ἀκόμα, ἀλλὰ
 ὄχι μὲ τοὺς Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι σχεδὸν πάντοτε κατῴρθωναν νὰ ξεφεύγουν.
 Ὅταν τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1908 τὸ Βουλγαρικὸ Κομιτάτο διέλυσε τὶς συμμορίες
 του, ἔκανε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία' οἱ συμμορίες αὐτὲς εἶχαν ἤδη ἐξουδετε-
 ρωθῆ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες. Ὅτι ἀπέμεινε τώρα στοὺς Βουλγάρους νὰ κά-
 νουν ἦταν νὰ δρῶσιν καὶ πάλι στάχτη στὰ μάτια τῆς Εὐρώπης.

Νὰ δρῶσιν στάχτη στὰ μάτια τῆς Εὐρώπης ἦταν ἕνα ἐγχείρημα, ποῦ
 ὑποσχόταν στοὺς Βουλγάρους πολλὰ. Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινὴ
 γνώμη ἐτρέφετο κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ ἐσφαλμένες καὶ κακόπιστες πληροφο-
 ρίες σχετικὰ μὲ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα. Στὴν Ἀγγλίᾳ τὸ βιβλίον τοῦ Γλάδ-
 στωνος «Βουλγαρικαὶ σφαγαί», τὸ ὁποῖο στὴν ἐποχὴ του εἶχε κάποια βάση
 ἀλήθειας, εἶχε γίνεαι τώρα θρύλος καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πι-
 στέψῃ ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ 1902-1908 ἦταν μιὰ ἐπανάληψη τῆς παλιᾶς
 γνωστῆς ἱστορίας. Ὁ Disraeli, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνατρέψει τὴν Συνθήκη τοῦ
 Ἁγίου Στεφάνου, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ πολλοὺς ὡς ἕνας ξεπερασμένος τσαρλατά-
 νος καὶ ἡ φιλελευθέρη γνώμη, ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν «στηθὴ ἐλευθέρων ἀν-
 θρώπων» νὰ ἀποτελέσουν ἕνα προπύργιον κατὰ τῆς ὀσικῆς ἐπεκτάσεως, ἐθεω-

ρήθη εὐκολῇ καὶ θεωρητικῇ ἄποψη. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν τὰ ἰδεολογικὰ ἐφόδια τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου, τὸ ὁποῖο, ὅπως τόνισαν οἱ Times, εἶχε κάνει τὸ λάθος νὰ θεωρῇ τοὺς Τούρκους ὡς μόνους ὑπαίτιους. Ἐὰν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι του ἔκαναν σύντομες ἐπισκέψεις στὴ Μακεδονία, ἔβλεπαν μόνο ἐκεῖνο πὸν ἤθελαν νὰ δοῦν, δηλαδὴ τὴν καταδυνάστευση τῶν χριστιανῶν χωρικῶν, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους μὲ ἀπροθυμία ἔπαιρναν μέρος στὸν ἀγῶνα. Ἡ ἔκφραση συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν βεβαίως ἀξιεπαινή· δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου νὰ διαγνώσουν τὰ σχέδια τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν μὲ τὸν δικό τους τρόπο ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτήν. Δυστυχῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα φαίνεται ὅτι τὸ Βαλκανικὸ Κομιτάτο ἀσχοῦσε στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Εὐρώπη πολὺ μεγαλύτερη ἐπιρροὴ ἀπ' ὅ,τι ἀσκοῦν συνήθως τέτοιου εἶδους ὀργανισμοί. Καθὼς ὑπογράμμισεν ὁ Ράλλης, καὶ οἱ παρατηρήσεις του στηρίζονται στὶς πολυάριθμες ἐκκλήσεις, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνονταν στὸ Foreign Office ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ ἄλλα σωματεία, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου εἶχαν μιὰ θρησκευτικὴ ἄποψη τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, ἡ ὁποία στηριζόταν σὲ ἐσφαλμένες πληροφορίες, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἤξεραν σχεδὸν τίποτε γιὰ τὰ πολιτικὰ προβλήματα. Εἶναι πάντως ἀξιοσημείωτο ὅτι μόνο τὸ 1907 ὁ Sir Edward Grey πρόσεξε περισσότερο τὸ Βαλκανικὸ Κομιτάτο.

Ἡ ἑλληνικὴ ὑπόθεση ἔγινε πολὺ λίγο γνωστή, παρὰ τὰ χρήματα πὸν δαπανήθηκαν καὶ τὴν προσπάθεια πὸν κατεβλήθη γιὰ τὴν παρουσίαν σὴ της. Τὸ γεγονός αὐτὸ μπορεῖ ἐν μέρει νὰ ἀποδοθῇ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Δυνάμεων καὶ στὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔστερεῖτο ἀξίας ὡς σύμμαχος. Ἄλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐξηγήσεις. Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ ἑκατὸ περίπου χρόνια εἶχαν ἀποσπᾶσει τὴν προσοχὴ τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἕλληνες ἦσαν γνωστοί· ἀλλὰ τότε ἦσαν γνωστοὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ σφάλματα παρὰ ἀπὸ τὶς ἀρετὲς τους, τὸ ἀντίθετο δηλαδὴ ἀπ' ὅ,τι συνέβαιναν ἕναν αἰῶνα πρὶν. Ἐθεωροῦντο ὡς ταραξία στὴν Ἀνατολή. Ὅπως ἐτόνισαν οἱ Times, οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἐνεργήσει ὀργανικὰ τὸ 1897, ἂν καὶ στὴν πραγματικότητα μόνον δύο σώματα εἶχαν περάσει τὰ σύνορα ἄνευ ἐντολῆς, εἶχαν ἐξωθήσει τὰ πράγματα στὴν Κρήτη, καὶ ἐνεργοῦσαν καὶ πάλι ἀπερίσκεπτα, πιστεύοντας ὅτι ἡ Εὐρώπη θὰ τοὺς ἔσωζε ἀπὸ ὅλα τους τὰ ὀλισθήματα. Ἐκεῖνο, πὸν κάνει ἐντύπωση σ' αὐτὸν πὸν μελετᾷ τὴν περίοδο αὐτή, εἶναι ἡ ἔλλειψη φιλελλήνων. Δὲν ὑπῆρχε πλὴν κανένας βουλευτής, ὅπως ὁ James Monk, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσο θερμὰ συνηγορήσει ὑπὲρ τῶν Κρητῶν· οὔτε μεγάλες μορφὲς τῆς λογοτεχνίας ἢ ἐπιφανεῖς δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐκθέσουν τὴν ἑλληνικὴ ὑπόθεση, ὑπῆρχαν.

Τὸ εὐτύχημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἦταν ὅτι ὠρισμένοι Ἕλληνες, τόσο ἐντὸς

ὅσο καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, εἶχαν πίστη στὸν ἑαυτοὺς καὶ ἐπέτυχαν νὰ πείσουν πάρα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τους νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὸν Ἑλληνισμό. Πολλὰ ὀνόματα μπορεῖ ν' ἀναφέρει κανεὶς. Αὐτοὶ ποὺ ἐξέχουν εἶναι νομίζω οἱ ἑξῆς: Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καραβαγγέλης, ὁ Πυλαίων Πατρῶν Γερμανὸς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καστοριάς. Οἱ πρόξενοι, Καλέργης στὸ Μοναστήρι, Σαχτούρης στὰς Σέρρας, Κορομηλᾶς στὴ Θεσσαλονίκη, Μαυρουδῆς στὴν Καβάλα καὶ Δραγούμης στὴν Ἀλεξανδρούπολη. Ὁ καπετὰν Κώτας τῆς Ρούλιας, ὁ καπετὰν Βαγγέλης, ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ ἀνταρτικοῦ σώματος, ὁ καπετὰν Γιώργης τῆς Νεγκόβανης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του καπετὰν Νικόλας. Ὁ Ἑξαδάχτυλος, ὁ Μαζαράκης καὶ ὁ Τσόντος. Ὁ Ζάννας, ὁ Καοῦδης, ὁ Δικώνυμος, ὁ Περάκης, ὁ Βολάνης, οἱ ἀδελφοὶ Βάρδα, ὁ Νταλίπης, ὁ Βλαχάκης, ὁ Βρανᾶς, ὁ Καλομενόπουλος καὶ πᾶν ἀπ' ὅλους ὁ Παῦλος Μελάς, ὁ Λόρδος Βύρων τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, τοῦ ὁποῖου ὁ πρόωρος θάνατος ἔκανε ὅλους νὰ συναισθανθοῦν τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς σταυροφορίας. Τελειῶνω μὲ τὰ δικά του ἀξιωματιμῶνευτα λόγια ἀπὸ τὸ γράμμα του τῆς ἐνδεκάτης Ἰουνίου 1903 πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Καραβαγγέλη: «Οἱ ἀγῶνες σας, γνωστοὶ ἤδη ὄντες εἰς πολλοὺς καλοὺς πατριώτας καὶ ὡς ἐλπίζω μετ' οὐ πολὺ εἰς ὀλόκληρον τὸ Ἔθνος, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλουσιν ἠλεκτρίσει τοὺς πάντας, ὅπως σπεύσωσιν εἰς ἐνίσχυσίν σας.»¹

Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου

DOUGLAS DAKIN

¹ Ἡ ἀνωτέρω διάλεξις, μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ τῆς κ. Ἀλκῆς Κυριακίδου Νέστορος, ἐξεφωνήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τὴν 19ην Ἀπριλίου 1961.— Σ. τ. Δ.